

מ"ת 15411/06/20 - מדינת ישראל נגד גאזי עויס, וליאם מתיוס

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 15411-06-20 מדינת ישראל נ' עויס(אחר/נוסף) ואח'
תיק חיצוני: 1783/20

בפני	כבוד השופט ארנון איתן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. גאזי עויס (אחר/נוסף) 2. וליאם מתיוס

החלטה

1. בפניי בקשה להורות על המשך מעצרו של המשיבים עד לתם ההליכים בתנאים של מעצר בית - זאת בהמשך להחלטה שניתנה ביום 19.5.2020 (מ"י 33938-05-20, מ"י 26570-05-20). בבסיס הבקשה כתב אישום המייחס למשיבים 8 אישומים בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, הוצאת שיק ללא כיסוי, התחזות כאדם אחר, דרישת נכס באיומים, סחיטה באיומים וגניבה.
2. בהתאם לחלק הכללי שבכתב האישום קשרו המשיבים קשר להונות אנשים מזדמנים ולקבל מהם במרמה את כספם, כאשר שיטת הפעולה הינה זהה: משיב 1 פונה לעוברי אורח ברחוב, ומבקש מהם הלוואה לקניית אוכל או תרופות עבור אמו החולה. משיב 1 הזדהה בשמו ובמספר הטלפון שלו תוך שהבטיח להחזיר את ההלוואה תוך מספר ימים. במסגרת הקשר סוכם, כי לאחר מספר ימים יפנה משיב 2 לקורבן יציג עצמו כמעסיקו של משיב 1, וימסור לו כי בידו שיק של משיב 1 שלא ניתן להפקידו בחשבון הבנק של נאשם 1 משום שחשבונו מעוקל. עוד סוכם כי השיק שיוצג לקורבן יהיה גבוה מסכום ההלוואה ויוצע לקורבן להפקידו בחשבונו ולהעביר למשיבים את יתרת הסכום במזומן. לטובת זאת השתמשו המשיבים בשיקים של אחרים שלא ניתן לכבדם.
3. כתב האישום מתפרס על פני תקופה של למעלה משנה (בין חודש פברואר 2019-לאפריל 2020) במסגרתו ביצעו המשיבים את העבירות המיוחסות להם, כאשר בחלק מהמקרים לוו מעשי המרמה תוך כדי התחזות- ובמקרה אחד- אף מיוחסת למשיב 2 עבירה של "דרישת נכס באיומים" זאת לאחר שצעק על המתלונן, לאחר שזה דרש כי כספו יושב אליו. בעקבות מעשיו של משיב זה מסר המתלונן את כרטיס הבנקט בצירוף הקוד הסודי שלו לידי משיב 2 (ראו: אישום 2 סעיפים 16-17). המדובר בסכומי כסף גדולים- של למעלה מ-90,000 ₪, שהוצאו במרמה מהמתלוננים.
4. ב"כ המשיב 1 אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה למעט החלק הכללי שבכתב האישום. על פיו המדובר בהסקת מסקנה שכן לחלק זה אין ביסוס בחומר הראיות. צוין, כי חלקו של משיב 1 מצטמצם לנטילת הלוואה בסכומי כסף שאינם גדולים. זאת עשה, כך לדבריו, נוכח מצב כלכלי קשה והצורך שלו לטפל באמו החולה. הסנגור

הוסיף, כי אותם מעשים המיוחסים למשיב אינם צריכים לבוא בגדרי ההליך הפלילי, אלא כעניין אזרחי בין המשיב 1 לאותו אדם ממנו ניטלה ההלוואה. בנסיבות אלו עותר הסנגור לביטול תנאי מעצר הבית שנקבעו, ודי להסתפק בתנאים הכוללים הרחקה מאותם מתלוננים והתייצבות לחקירה או דיונים על פי דרישה.

5. ב"כ המשיב 2 אף הוא אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה, מלבד החלק הכללי. על פיו כל המעשים החלו בפעולה יזומה מצד משיב 1, ובלעדיו העבירות לא היו מבוצעות. נוכח העבודה כי המשיב 2 הינו תושב העיר רחובות, וכלל המעשים התרחשו בירושלים, ביקש הסנגור להרחיקו מהעיר ירושלים- מקום ביצוע העבירות כאמור. הסנגור הוסיף כי המשיב 2 חלה בסרטן ועבר מספר צינטורים והוא מתקשה לתפקד באופן יומיומי.

6. נציג המבקשת הפנה לעובדה כי ביצוע העבירות -בהתאם לכתב האישום- נעשה בצוואתא. על פיו בעת שהמשיב 1 הציע את ההלוואה תוך הבטחה שיחזיר את הכסף, הוא ידע שאין ביכולתו לעמוד בכך. הוסף, כי אופן פעולת המשיבים ודרך הפעולה- ברחוב כלפי אנשים תמימים- היא שמבססת את המסוכנות ובעיקר את הצורך להיעתר לבקשה. בהתייחס לטענת ב"כ המשיב 2 בדבר החלקים של כל אחד מהמשיבים, הפנה לאישום 5 ממנו עולה מעורבותו שלו באירועים. בהתייחס לעילת המעצר הפנתה המבקשת לפסיקה המבססת מסוכנות במקרים דומים. בנוסף, הפנה לעברם הפלילי של המשיבים, נתון המעצים את המסוכנות.

7. בהעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה קיימת עילת מעצר של מסוכנות במקרה דנן. בהקשר זה ונוכח טיעוני המשיבים ראיתי לציין, כי חלקו הכללי של כתב האישום, כשמו כן הוא, חלק כללי והוא נועד לתאר את אופן פעולת המשיבים -שיטת הפעולה- כפי שהדברים באים לידי ביטוי בהמשך ובאופן מפורט בכל אחד מן האישומים.

8. אשר לקיומה של עילת מעצר ובהתאם להלכה:

"...ניתן לקבוע כי עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של מספר עברייניים, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את בטחון האדם ואת בטחון הציבור.

לפיכך אין לשלול קיומה של עילת מעצר בכל מקרה של עבירות המבוצעות נגד הרכוש, ושי לבחון את מכלול הנסיבות כדי לקבוע אם נתקיימה עילת מעצר, היינו- לבחון אם נשקף מן העבריין אשר לו מיוחסת העבירה סיכון לביטחון במשמעותו האמורה" (ראו: **בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 268, 271-272**).

9. על רקע זאת ניתן לקבוע כי אופי המעשים, שיטת פעולה חוזרת כלפי מתלוננים שונים, הנפרשת על פני תקופה של למעלה משנה, וסכומי הכסף שהוצאו במרמה, מבססים מסוכנות כנגד שני המשיבים -מסוכנות זו הינה ברמה גבוהה. בעניין זה בצדק נטען על ידי המבקשת כי אופן הפעולה של המשיבים- עת נעשית הפנייה לאזרחים תמימים ברחוב- יוצרת את הצורך להרחיקם מהמרחב הציבורי.

10. באשר לעברם של המשיבים, הרי שביחס למשיב 1 הרשעה מחודש אוקטובר 2018 בעבירה של דרישת נכס באיומים-במסגרתה נדון למאסר למשך 6 חודשים על דרך עבודות השירות ומאסר על תנאי למשך אותה התקופה שהינו להפעלה כעת. מקריאת פסק הדין שניתן באותו עניין ניתן ללמוד על שיטת פעולה דומה שתחילה עוד קודם לאירועים שבפנינו, מעבר להתרשמותו השלילית של שרות המבחן כעולה מאותו פסק דין, קובע בית המשפט את הדברים הבאים: "... אין המדובר באירוע מתוכנן אלא בניצול הזדמנות ציני ומכוער. ... אירוע זה מערער את הביטחון העצמי והביטחון האישי של הקורבן, ופגיעה זו מועצמת כאשר מדובר באדם מוגבל..."

11. למשיב 2 עבר פלילי הכולל 16 הרשעות קודמות חלקן בעבירות דומות של איומים ודרישת נכס באיומים, כשהאחרונה שבהן משנת 2013.

12. מסוכנתם של המשיבים נלמדת כאמור מכלל המעשים המיוחסים להם- לרבות ריבוי עבירות, משך הזמן בו בוצעו, מקום ביצוע העבירות, הקורבנות מולם פעלו. שילובם של נתונים אלו לצד עברם הפלילי של שני המשיבים, מבסס את המסקנה כי המדובר בעבריינים שיטתיים אשר עלולים במעשיהם להמשיך ולסכן את הציבור, ולא ניתן להפיג את מסוכנותם אלא בדרך של מעצר בית מלא.

אשר על כן אני מורה כדלקמן:

13. המשיב 1 ישהה במעצר בית מלא בכתובת דרך חברון 148 ירושלים.

14. משיב 2 ישהה במעצר בית מלא בכתובת יהושוע פורר 185 רחובות.

15. יתר תנאי שחרורם של המשיבים שנקבעו במסגרת (מ"י 20-05-26570, מ"י 20-05-33938) יעמדו בתוקפם עד לתום ההליכים המשפטיים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ג' תמוז תש"פ, 25 יוני 2020, במעמד המבקשת
משיב 1 ובאי כוח הצדדים.